

RECULL DE PREMSA

20/06/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

23

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
20/06/14	MANEL, EL DIBUIXANT QUE RECLAMA LA SEVA ILLA PER A LA LLIBERTAT / REGIO 7	5	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
20/06/14	LES MEMÒRIES D'UN INFORMADOR. Mig segle de periodisme / EL PERIODICO DE CAT.(ED.CAT)SUP ESPECIAL	7	2
20/06/14	CULTURA DIGITAL BENVINGUTS AL MÓN REAL / REGIO 7	9	1
20/06/14	MODELOS DE NEGOCIO DE LA PRENSA. EL PERIODISMO COMO ONG / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	10	1
20/06/14	LA FOTOPERIODISTA NORD-AMERICANA DARCY PADILLA EXPOSA A ARTS SANTA MÒNICA UN COMMOVEDOR DOCUMENT DE VINT ANYS SOBRE UNA MALALTA DE SIDA I LA SEVA FAMÍLIA / LA VANGUARDIA (QUE FEM?)	11	2
20/06/14	LA DEBACLE DE 'LA ROJA' AL BRASIL ARROSSEGA TELE 5 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	13	1
20/06/14	ELS DIGITALS DESTAQUEN L'ÒPTICA CATALANA DEL DISCURS DE FELIP / ARA	14	1
20/06/14	LA FACTURA DE TANCAR CANAL 9 JA SUPERA ELS 144 MILIONS D'EUROS / ARA	15	1
20/06/14	MOLA TV AMPLIA COBERTURA AL GARRAF I TARRAGONA / ARA	16	1
20/06/14	LA SELECCIÓN HUNDE A MEDIASET / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	17	1
20/06/14	UN CANAL MÁS, POR ENRIQUE DANS / EXPANSION	18	1
20/06/14	LA FISCALÍA ARCHIVA LA DENUNCIA DE MARRUECOS CONTRA EL PAÍS / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	19	1
19/06/14	EL CONSELL AUDIOVISUAL CATALÀ PREMIA ALUMNES D OLOT, GIRONA I LLORET / DIARI DE GIRONA	20	1
20/06/14	VETO AUN CANAL DE TELEVISIÓ QUE VA MOSTRAR ELPRESIDENTADORMIT / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	21	1
20/06/14	UN TOTAL DE 17 PERIODISTES AGREDITS DURANT EL MUNDIAL / REGIO 7	22	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

SALVADOR REDO

El ninotaire Manel, coronat pel dibuix de la seva última creació

Manel, el dibuixant que reclama la seva illa per a la llibertat

Dimecres va explicar amb detall i familiaritat l'adéu d'El Jueves per una portada dels reis

Crònica

ENRIC BADIA | MANRESA

Vestit de negre, però ple de color. Amb el dol encara d'haver deixat la històrica redacció d'El Jueves, però amb la il·lusió de tenir nous projectes i nous papers lliures per estampar-hi els seus personatges. El ninotaire rei (com a mínim aquest mes de juny), el manresà Manel Fontdevila, va ser dimecres a Manresa per explicar perquè. Per què va deixar El Jueves, la revista en la qual havia col·laborat durant els darrers 20 anys i que va dirigir en un quadrienni?; per què ha topat dues vegades amb la casa reial?; per què un editor posa límits a l'humor?; per què es va decidir a fer una aventura, de moment puntual, i va treure al carrer (per Internet i de pagament) la publicació *Orgullo y satisfacción*?

Manel va passar dimecres per la nova seu de la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de

Periodistes de Manresa amb un verb ple de colors, amb arguments a favor de la llibertat d'expressió sense massa límits, ni que siguin monàrquics. Manel havia entès El Jueves com una revista que era «una illa de llibertat», però va tenir una primera topada amb la Corona el 2007, quan un dibuix seu amb l'aleshores príncep i la seva esposa fent l'amor va despertar les ires de la Corona. La definitiva va ser fa tres setmanes, quan l'editor de la revista va decidir suprimir la portada, també de Manel. Les mosques que envoltaven una corona empudegada en va ser la causa.

L'editor, amb una experiència judicial i monàrquica, n'havia tingut prou. Manel, però, reclama la seva illa des d'on poder dibuixar sense tocar les remogudes aigües que l'envolten. Manresa va poder escoltar un Manel sincer, ocurrent i distès, que, per cert, va insistir a dir que en la seva etapa a **Regio7** no havia tingut mai cap límit. Manel va rebre mostres de suport. El cor, com a mínim, el té ara amb més colors.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Jurament en sèpia

Joan Carles va succeir el 'caudillo' Franco un 22 de novembre de 1975. Així va ser aquella proclamació

ALFONSO S. PALOMARES
MADRID

Les coses no sempre són com es veuen, depèn des d'on es mirin i els partidaris de la democràcia vam seguir amb escepticisme la coronació de Joan Carles I. No hi havia gaires raons per a l'optimisme coneixent les arrels que recolzaven la seva legitimitat. El dia 20 de novembre de 1975 va començar amb la notícia que Franco havia mort, la va anunciar el president del Govern, Arias Navarro amb llàgrimes de dolor i la veu entretallada per la tristesa.

L'Espanya oficial es va vestir de dol, la clandestina va brindar amb xampanyes clandestins. No va ser una sorpresa aquella mort, ja que segons es filtrava des de l'equip mèdic habitual era impossible mantenir amb vida el presumpte cadàver, malgrat els acarnissaments quirúrgics a que l'havien sotmès.

Els mitjans de comunicació oficials i oficinosos glorificaven l'obra del Caudillo i els guardians de les essències repetien la frase que Franco ho deixava tot ben lligat. L'hereu ja havia assumit de manera interina la direcció de l'Estat durant uns mesos l'any anterior, però Franco va tornar a reprendre els seus poders, la falta del poder li provocava ansietat, alimentada pel seu gendre el marquès de Villaverde i altres familiars com la seva dona Doña Carmen, volien que el victoriós Caudillo morís amb l'espasa posada.

Confiança en els miracles

Però la segona vegada no va ser possible, el Príncep va assumir el càrrec de cap d'Estat sabent que en aquesta ocasió la seva interinitat no tindria marxa enrere, malgrat que molts confiaven en un miracle quan l'arquebisbe de Saragossa i conseller del Regne, monsenyor Cantero Cuadrado, va anar amb el mantell de la Mare de Déu del Pilar per cobrir amb ell el cos de l'il·lustre marit. En contra de l'esperança màgica, el mantell no va fer el miracle. I verdaderament Franco va acabar morint i va desencadenar un diluvi de plors rituals, alguns desesperadament sentits. Se'n anava l'home qualificat de providencial durant quaranta anys. L'últim gran croat d'Occident.

Els mecanismes de la successió es

van posar en marxa d'acord amb la llei de successió del cap d'Estat. Segons l'entramat legal, el succeiria el príncep Joan Carles de Borbó i Borbó a títol de Rei i amb tots els poders del dictador. Franco havia establert que es tractava d'una corona instaurada, ho havia escrit amb tota claredat en una carta dirigida a Don Joan, el 16 de juliol de 1969: «Jo desitjaria que compreguésiu que no es tracta d'una restauració, sinó de la instauració de la monarquia com a coronació del procés polític del Règim, que exigeix la identificació més completa amb aquest, concretat en les lleis fonamentals ratificades per tota la nació». Dinamitava les esperances de Don Joan, però no s'hi va resignar i, malgrat que el comte de Barcelona va lluitar per canviar el destí, no ho va aconseguir.

Purs ritus del franquisme

Dos dies després de la mort de Franco, el 22 de novembre, fent un parèntesi en el dol oficial, en una cerimònia impregnada per la tristesa del record de Franco, es va procedir a la proclamació per les Corts generals com a Rei d'Espanya de Joan Carles. L'acte es va desenvolupar segons els més purs ritus establerts pel franquisme.

El jove príncep va aparèixer vestit de capità general dels Exèrcits, acompanyat de la seva dona, les seves dues filles i el seu fill Felip, destinat a ser l'hereu. L'acompanyaven altres familiars, mentre el seu pare plorava a Estoril el tron perdut, encara que sense renunciar als drets dinàstics. Els procuradors presents van acollir l'arribada del llagrimós president Arias Navarro amb una gran ovació.

Els membres del Consell de Regència, format pel president de les Corts, Alejandro Rodríguez Valcárcel, l'arquebisbe de Saragossa, monsenyor Cantero Cuadrado i el tinent general Salas Larrazábal van presidir la cerimònia. A la dreta del faristol central, sobre un coixí de vellut vermell amb brocat, hi havia la corona d'or repujat rematada per una gran creu. Al seu costat, s'estenia el ceptre de plata llaurada i amb l'empunyadura de cristall de roca. El moment més solemne va ser quan el president del Consell de Regència i de les Corts, senyor Rodríguez de Valcárcel, va agafar el

L'Espanya oficial es va vestir de dol, la clandestina va brindar amb xampanyes clandestins

El jove Príncep va aparèixer vestit de capità general amb la seva dona, les dues filles i el fill, l'hereu

La proclamació de Joan Carles a les Corts, al costat de la seva dona i fills.

LES MEMÒRIES D'UN INFORMADOR

Mig segle de periodisme

Alfonso S. Palomares (Calvos de Randín, Ourense, 1935) ha recollit els moments més destacats de la seva carrera periodística, viscuts «als camerinos situats a la part del darrere dels escenaris», en el llibre de memòries *Siempre llega la noche* (Ediciones B). Un títol metafòric que evoca el final de les revolucions dels anys 60 que el van fascinar en els seus primers passos en la professió.

Palomares va crear el 1964 una petita agència, Radial Press, amb la qual va viatjar per tot el món i va fer alguns dels seus pri-

mers contactes internacionals, especialment en l'àmbit dels països no alineats, com l'amistat que el va unir durant molts anys amb l'enderroc president algerià Ahmed ben Bella. Després va escriure de política internacional a *Trinifo*, *Sábado Gráfico*, *Diario 16* i EL PERIÓDICO DE CATALUNYA i va crear les revistes *Ciudadano*, *Posible* i *Leer*.

Des del 1986 fins al 1997 va ser president de l'agència EFE, una tasca que el va portar a conèixer gran part dels dirigents mundials. En el seu llibre, carregat d'anècdotes, hi relata

la part dreta del taüt mentre les interminables cues seguien desfilitant. En l'homilia del funeral, el cardenal González Martín, arquebisbe de Toledo, el va acomiadar com l'espasa més neta de la cristiandat. La missa de l'Esperit Sant o de Coronació del Rei la va oficiar, a l'església de Los Jerónimos, el cardenal Tarancón amb una homilia aperturista, instant-lo a ser el rei de tots els espanyols.

El destí havia col·locat Joan Carles en una de les situacions dinàstiques més confuses que es puguin donar en una transmissió monàrquica. Semblava impossible que pogués sortir indemne i amb el cap coronat d'aquell laberint enverinat. Hereu de Franco i del franquisme, era rebutjat pels zeladors observants del Règim, pels falangistes ortodoxos. Acusat de traïdor pels monàrquics i deslleial a la monarquia que encarnava el seu pare. Menyspreat per tota la gamma de polítics que s'havien oposat a la dictadura i que només acceptarien la democràcia. Aquí s'alineaven els comunistes, l'àmplia gamma dels socialistes, els nacionalistes i els devots de l'ampli arc de sant Martí republicà.

Va tenir fortuna l'expressió de Vilallonga qualificant-lo com a *Juanito el Breve*. Semblava el personatge ideal per a una tragèdia de Shakespeare o Esquil. No ho va ser. Fent acrobàcies inversemblants va trencar amb els lligams del passat, va impulsar reformes polítiques que van permetre saltar de la dictadura a la democràcia. El que vam anomenar transició. Va adquirir la legitimitat dinàstica per la renúncia del seu pare a la Corona, transmetent-li a ell tots els drets. Va aconseguir la legitimitat jurídica empeltant-se en la nova Constitució pactada per tots els partits polítics i votada democràticament. La legitimitat de l'acceptació popular la va guanyar parant el cop militar del 23-F. Amb aquestes tres legitimitats i amb més llums que ombres va regnar 39 anys. Joan Carles ha estat molt útil per al seu país. Que tingui una llarga i tranquil·la jubilació.

Postdata per un premi

El 1995 s'havien d'entregar el Premis de Periodisme Rei d'Espanya a Beatriz Magno per un reportatge que narrava foscos episodis de venda de nens en adopció al Brasil i una possible venda d'òrgans en la qual podien estar implicats ciutadans nord-americans. Es va desfermar una tempesta diplomàtica. L'ambaixador nord-americà, Richard Gardner em va trucar fet una fúria, també va prendre cartes en l'assumpte el Departament d'Estad, que va pressionar sobre el nostre ministeri d'Afers Estrangers, el cap de la Casa Reial, Fernando Almansa, i el Rei. En l'entrega a la Zarzuela, el Rei em va cridar a part i em va dir: «Saps què em va proposar l'ambaixador perquè no entregués el premi? Ni més ni menys, que fingís una malaltia. ¿T'ho pots creure?, el vaig enviar a fer punyetes de la manera més suau possible, però havia d'entendre que el Rei no es posa malalt per la voluntat d'un ambaixador per molt poderós que sigui el país que representa.»

llibre dels Evangelis i acostant-se a l'hereu va pronunciar amb el to de les grans solemnitats: «Senyor ¿juro per Déu complir i fer complir les Leyes Fundamentales del Reino?» L'hereu va recitar amb veu clara i emocionada: «Juro complir i fer complir les Leyes Fundamentales del Reino, així com guardar lleialtat als principis que informen el Movimiento nacional».

Rodríguez de Valcárcel va tancar el moment que exaltava Joan Carles al tron d'Espanya amb el ritual: "Si així ho feu que Déu us ho premii, i si no, que us ho reclami." El nou rei va reconèixer la labor de Franco, va exposar una visió optimista del futur i va destacar la seva plena confiança en el poble espanyol. Franco estava de cos present al palau d'Oriente, però el seu esperit flotava en l'ambient d'aquelles Corts devotes del seu llegat. El nou rei i la jove reina van recórrer entre aplaudiments els carers que porten des de les Corts al palau d'Oriente per pregar davant el cadàver de Franco. Es van assegurar

se seves trobades amb ells. Va ser, ha explicat en una entrevista amb Carmen Sigüenza per a la mateixa Efe, «una responsabilitat apassionant». Després va passar a dirigir el diari *Córdoba*, del Grup Zeta, on també va ser director de Relacions Internacionals, i avui hi segueix col·laborant com a comentarista.

Palomares, que assegura que va garantir que els periodistes treballessin en llibertat i que només els va demanar que fossin veraces, recorda com una de les millors notícies donades per Efe «el descobriment de la farsa que va suposar la detenció de l'exdirector de la Guàrdia Civil Luis Roldán a Bangkok». I la notícia que li hauria agradat donar durant aquest període, «sense cap dubte, el final d'ETA», conclou aquest periodista i escriptor que, ja jubilat, cada dia llegeix uns minuts la Bíblia, l'Alcorà i Albert Camus.

Alfonso S. Palomares.

Va triomfar allò de 'Juanito el Breve'. Semblava el personatge ideal d'una tragèdia de Shakespeare. No ho va ser.

Instal·lació «Hello World! Or: how I learned to stop listening and love the noise», construïda per Christopher Baker amb milers de videobloguers

Cultura digital

Benvinguts al món real

► El CCCB explora el pes de les dades que circulen per les xarxes en la societat del segle XXI

L'EXPOSICIÓ
Big Bang Data
► Centre de Cultura Contemporània, c. Montalegre, 5. Barcelona. Fins al 26 d'octubre. De dimarts a diumenge, d'11 a 20 h. Entrada: 6 euros. Consultar descomptes i visites guiades a www.cccb.org. Producció: CCCB i Fundació Telefónica. Comissariat: José Luis de Vicente i Olga Subirós.

TONI MATA I RIU | BARCELONA

Max Schrems va rebre un arxiu en format pdf de 1.200 pàgines que atenia el requeriment enviat a Facebook sol·licitant una còpia amb la informació personal que la companyia creada per Mark Zuckerberg havia recollit sobre la seva persona. Eparat en la normativa europea de protecció de dades, i amb la curiositat per bandera, aquest estudiant de Dret austríac es va adreçar a la multinacional i va constatar que la xarxa ho sap tot: en el document hi havia des de la transcripció dels xats mantinguts amb altres persones fins a les peticions d'amistat denegades. L'experiència del Max és un dels múltiples rostres de la *datificació* de la vida, com el treball que porta a terme Civio Fundació Ciudadana per controlar l'acció del govern espanyol en el tema dels indults o la singular gràfica cromàtica creada amb vocació artística per Jaime i Francisca per quantificar en dades la seva vida sexual al llarg del 2010.

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona explora la societat que sorgeix de la generació exhaustiva de dades a *Big Bang Data*, primer projecte del cicle d'exposicions Beta amb què l'equipament del Raval vol reflexionar sobre la cultura del segle present. La visita és gairebé obligada per a qui senti un mínim d'inquietud pel món en què vivim, i es pot complementar amb la web que oficia de catàleg, www.bigbangdata.cat.

El recorregut per la mostra desmunta alguns tèmics com la intangibilitat del núvol i planteja un interrogant capital: la creació indiscriminada de dades i la capacitat d'anàlisi que propicien serà el medi pel qual circularà la configuració d'una societat més democràtica o un element de poder que ratificarà estructures i jerarquies? Consumidors passius o ciutadans crítics? No és en va que es parla del Big Data com del petroli del segle XXI.

L'arquitecta Olga Subirós -dissenyadora d'exposicions com *Pantalla Global* (CCCB, 2012) i el periodista José Luis de Vicente -responsable de *Invisible Fields* (Arts Santa Mònica, 2011) -proposen un recorregut que s'inicia en una evidència segurament desconeguda per a bona part de la població. Tot i que s'ha estès la idea que hi ha un espai immaterial -el ja famós *núvol*- on guarden les dades que gene-

La mostra interessa a l'espectador tant pel contingut com pel continent

ra cada usuari de la tecnologia informàtica, la realitat és que arreu del món s'alcen grans factories d'emmagatzematge de la quantitat indescriptible d'informació que neix al llarg del dia i arreu del món. Les targetes de crèdit, els telèfons mòbils, els dispositius GPS, sensors de control d'infinitat de qüestions com la qualitat de l'aire... inunden el planeta de matèria tecnològica sense descans. Un volum la gestió del qual exigeix avui en dia el 2% del consum energètic mundial.

Una de les primeres sales de l'itinerari de *Big Bang Data* expressa en xifres l'evolució vertiginosa de la societat digital. Les targetes perforades del 1950 podien contenir

0,08 kB. Els cassets del 1980 ja elevaven la xifra a 1,4 MB, i el CD va incrementar espectacularment la quantitat a 700 MB. Fa quatre anys, l'aparició de l'USB va permetre guardar 16 GB. Un progrés realment inimaginable que té un darrer episodi en la descoberta fa un any de la capacitat d'emmagatzematge d'una molècula d'ADN: 739 KB!!!

Si algú pretén viure aïllat segurament ni al mig de la selva amazònica o al capdamunt de l'Everest podria respirar tranquil. La revolució tecnològica de les darreres dècades ha permès recollir i treballar quantitats ingents de dades. Una de les instal·lacions que de ben segur més fotografiaran els visitants de la

LES DADES

2,5 TRILIONS DE BYTES

El planeta **hostatja** al voltant de 7 mil milions de persones. No tothom té accés a la tecnologia informàtica, però aquest mancança no evita que cada dia es generi al món aquesta quantitat de bytes.

300 SISTEMES DE CABLEJAT

Els cables de fibra òptica creuen el fons del sòl marí i constitueixen una xarxa que és la columna vertebral d'Internet. Tres-cents sistemes actius de cable interconnecten el món.

QUATRE DATES

2002. Un punt d'inflexió

A Per primer cop el món té més informació emmagatzemada en format digital que en suports analògics. Una realitat incontestable.

2007. La tirania digital

B La quantitat d'informació que està codificada digitalment al món arriba a la xifra del 94%. Fora d'aquesta format, no hi ha vida.

2009. Tota la història en un any

C Per primer cop en la història, es produeixen en un any la mateixa quantitat de dades que en tota la vida anterior de la humanitat.

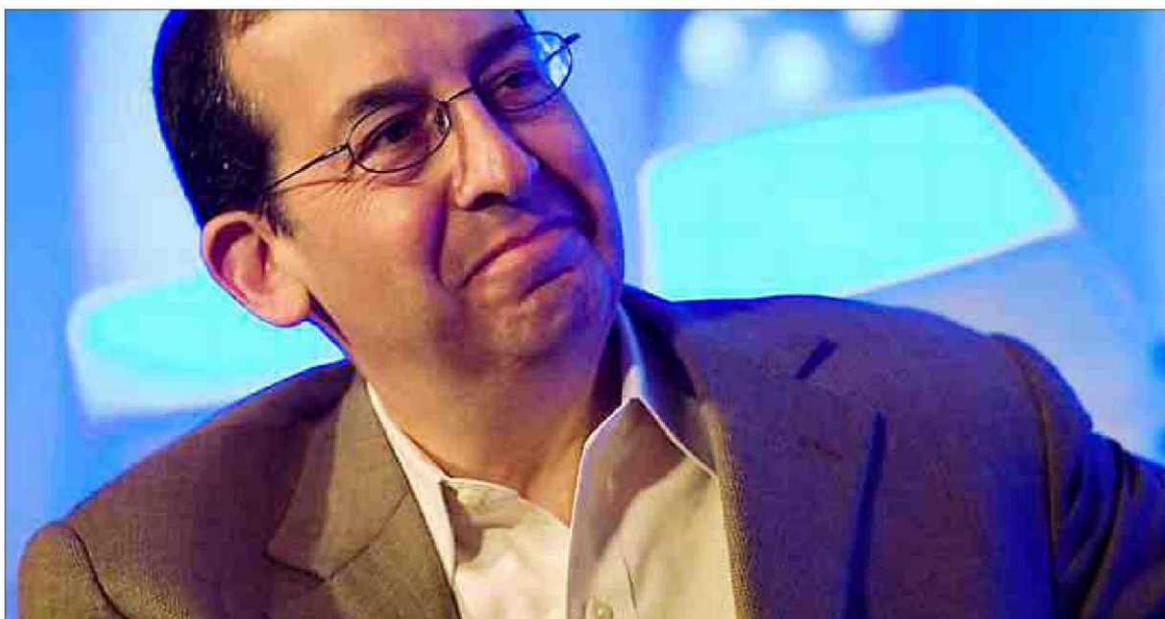
2013. Ciència-ficció feta realitat

D Investigadors de centres europeus aconsegueixen emmagatzemar dins una molècula d'ADN fins a 739 KB d'informació.

mostra és *24 hrs in photos*, d'Eric Kessler. En una cambra rectangular s'acumulen tantes fotos -un milió llarg- com les que es puguen en un sol dia a la xarxa Flickr. L'artista fa explícita amb la seva obra la importància capital d'Internet en la vida de la immensa majoria de la població i la porositat que el seu ús propicia entre l'àmbit privat i l'èssera pública.

La ciència de l'estadística va néixer a mitjan segle XIX i l'explosió de la societat de la informació és una realitat irreversible a l'inici del XXI. Com assegura un dels àmbits de l'exposició, «Som dades». Hi ha forquilles electròniques que mesuren les calories que consumim i ens avisen si mengem massa de pressa, artistes que esculpeixen rostres a partir del material genètic de les burilles que troben al carrer, sistemes que rastregen a les xarxes l'estat d'ànim col·lectiu a partir dels «m'agrada» que marca cada usuari, i dispositius que saben en cada moment què estan fent els turistes russos a Barcelona.

La llista d'aplicacions nascudes de l'accés a milions i milions de dades podria omplir totes les pàgines del diari i encara fariem curt. *Big Bang Data* és una excel·lent ocasió per bussejar en una realitat que, de tan evident, corre el risc de quedar esmortida. I aquest és un luxe que no ens podem permetre.

Richard Tofel es el director general de esta web de periodismo. / ALBERT CHAU

MODELOS DE NEGOCIO DE LA PRENSA

‘ProPublica’ es una web de periodismo de investigación sin ánimo de lucro que se financia gracias a donantes y que cede sus trabajos a otros medios sin coste

El periodismo como ONG

PABLO PARDO / Washington
Especial para EL MUNDO

¿Qué es ProPublica? ¿Una web de periodismo de investigación? ¿Una ONG? Richard Tofel, el director general de la empresa, no duda cuando se le formula la pregunta: «Una página web de periodismo de investigación sin ánimo de lucro».

Y es que, si el periodismo es un servicio público, ¿por qué no dar la información sin cobrar a cambio? Alguien, eso sí, tendrá que hacerse cargo de la factura, porque producir información no es fácil ni barato. ¿Qué tal suena buscar un millonario generoso?

Así fue como nació ProPublica en 2007. Por un lado, el ex director de *The Wall Street Journal*, Paul Steiger. Por otro, un grupo de donantes encabezados por Herbert y Marion Sandberg, dos financieros californianos muy próximos al Partido Demócrata que acababan de ganar 1.770 millones de euros (2.400 millones de dólares) con la venta del banco Golden West Financial a Wachovia.

Siete años y dos Premios Pulitzer después, ProPublica se ha convertido en una institución dentro del periodismo estadounidense. Y una rara avis desde el punto de vista de su modelo de negocio. Es un medio fundamentalmente escrito, con pocos componentes visuales, que en la actualidad tiene 45 periodistas, que también se ocupan de lo que Tofel califica de «parte técnica», es decir, del desarrollo de la web, ya que «nunca hemos diferenciado la publicación de noticias on line de la búsqueda de noticias

ni de la creación de datos».

«ProPublica es un poco como Al Qaeda: una organización muy horizontal, muy plana, con poca jerarquía», explica con ironía Sebastian Rotella, en un café de la Plaza de Dupont, en Washington. Rotella sabe de lo que habla. Tanto por ProPublica como por los terroristas. Él fue uno de los autores del documental *Un terrorista perfecto* de ProPublica y la televisión pública estadounidense, PBS, que fue nominado en 2012 para el Emmy al Mejor Documental, y en el que se describe la biografía del estadounidense David Hadley,

LA COMPARACIÓN

«‘ProPublica’ es como Al Qaeda: una organización muy plana y horizontal»

LA FILOSOFÍA

«Podemos hacer cosas que una empresa normal no puede permitirse»

Financiación

Tiene desde grandes donantes hasta una gran masa de pequeños contribuyentes que envían dinero por internet

uno de los responsables de los atentados que causaron la muerte a 164 personas en la ciudad india de Bombay en 2008.

ProPublica crea «reportajes que se acaban convirtiendo en noticia», en palabras de Rotella, los cuelga en su página web y los cede a más de 100 medios de comunicación—desde periódicos regionales hasta *The New York Times*—para que éstos los publiquen. En los últimos años ha entrado en la producción y difusión masiva de datos, usando sistemas de *software* abierto, que permiten a cualquiera acceder a esa información. La explosión de los datos ha sido «una de las cosas que más han cambiado el periodismo en estos siete años», explica Tofel.

También ha cambiado la financiación de ProPublica, que ahora tiene desde grandes donantes—tanto personas como instituciones— hasta una gran masa de pequeños contribuyentes que envían dinero por internet o incluso por cheque. «El año pasado recibimos 275 cheques por correo por un valor de casi 200.000 dólares [cerca de 150.000 euros]», señala Tofel.

ProPublica es un medio de comunicación sin parangón. No tiene páginas de opinión. No apoya a candidatos. No tiene una postura oficial sobre ninguna materia. En una época en la que el público parece sufrir un problema de atención por la proliferación de noticias, sus artículos suelen extenderse por miles de palabras. Como explica Tofel, eso se debe en gran medida a su modelo de

negocio: «Al ser una organización sin ánimo de lucro, podemos hacer cosas que una empresa normal no puede permitirse». Por ejemplo, dar noticias a otros medios. Siempre, eso sí, que no falte financiación. Steiger y otro de los fundadores, Herbert Sandler, dedican parte de su tiempo a lograr apoyo financiero, lo mismo que Tofel. Finalmente, hay una persona que trabaja exclusivamente para lograr donaciones.

Muchos creen que una de las claves del éxito de este proyecto periodístico es el hecho de que no tiene un pasado en papel. Tofel coincide en parte con esa tesis, ya que «nuestra innovación y desarrollo tecnológico no son tan inusuales en una organización periodística que empezó siendo digital». Pero no cree que el futuro sea totalmente de medios como el que él dirige, u otros estilo Vox, BuzzFeed, Business Insider o FiveThirtyEight, que han nacido sólo en internet: «Tener historia es una desventaja a la hora de cambiar, pero también es una gran ventaja porque proporciona una marca, un público fiel, y tradición. El mejor medio de comunicación de Estados Unidos es, sin lugar a duda, *The New York Times*. ¿Tiene retos, desafíos? Desde luego. Pero no creo que a ninguna organización le importaría estar en su lugar».

La vida de la Julie

La Julie amb la seva primera filla, la Rachel. FOTOS: DARCY PADILLA.

La Julie va tenir sis fills.

LA FOTOPERIODISTA NORD-AMERICANA DARCY PADILLA EXPOSA A ARTS SANTA MÒNICA UN COMMOVEDOR DOCUMENT DE VINT ANYS SOBRE UNA MALALTA DE SIDA I LA SEVA FAMÍLIA

TERESA SESÉ

“Vaig conèixer Julie Baird per primera vegada el 28 de gener del 1993. Era al vestíbul de l'hotel Ambassador, una pensió de mala mort en un barri deprimat de San Francisco ple d'addictes al crack. Anava descalça, amb els pantalons descordats i amb una criatura de vuit dies en braços...”, recorda la fotògrafa nord-americana Darcy Padilla, que durant els vint anys següents va documentar (i va acompanyar) la complexa vida d'aquella jove de divuit anys que acabava de creuar-se casualment en el seu camí mentre feia un re-

portatge sobre la pobresa extrema als Estats Units. La de la Julie és una d'aquelles històries que comencen malament. “El primer record amb la seva mare és, als sis anys, emborratxant-se juntes i patint abusos sexuals per part del seu padrastre”. Va fugir amb catorze anys, saltant per la finestra d'un segon pis, i amb quinze ja era addicta al crack. Aleshores vivia amb en Jack, un jove enganxat a les amfetamines, que li havia contagiada la sida. La Rachel, la seva petita filla, li havia donat per primera vegada “una raó per viure”, va confiar a la fotografia.

El que ve després és un brutal i commovedor document, milers i milers d'imatges que parlen de “pobresa, drogues, VIH, relacions, naixements, morts, pèrdues i retrobaments”, *The Julie project*, que s'ha convertit en un referent del fotoperiodisme contemporani i ha valgut a la seva autora les més grans distincions del gènere. Dins del festival DOCfield>14, que se celebra aquestes setmanes a Barcelona, la sèrie es presenta per primera vegada de manera completa a Europa (124 imatges). L'exposició es titula *Family love* (la frase que porta tatuada l'última

parella de la Julie, abans de morir, als 36 anys) i és una d'aquelles experiències de què un no surt indemne. La càmera de Padilla segueix la Julie després de la seva ruptura amb en Jack, en la seva lluita contra la depressió i el desig de mantenir-se allunyada de les drogues, dues relacions més, el naixement de cinc fills, una temporada a la presó i el seu trasllat a Alaska, on finalment va rebre les cures paliatives i va morir.

Moltes de les imatges de la vida marginal de la Julie i la seva lluita final contra la sida són punyents i en algun

moment poden semblar intrusives. Però Darcy Padilla diu que va ser la Julie qui va decidir obrir-li la porta, potser perquè sabia que seria el document a través del qual els seus fills –tots van ser donats en adopció– podrien arribar a saber alguna cosa de la seva mare. L'última imatge mostra la Rachel, el nadó que la Julie portava en braços la primera vegada que la va veure. “És feliç i està guapa, s'ha casat i és mare de dues criatures. Havia odiat la Julie perquè li havien dit que la seva mare havia preferit les drogues abans que a ella. Ja no se sent abandonada o inútil”.

FAMILY LOVE

ARTS SANTA MÒNICA. LA RAMBLA, 7. FINS AL 28/9.

agenda

CAP AL MÓN DELS ADULTS

Dins també del festival documental de Barcelona Docfield>14, el centre cívic Golferichs acull l'exposició 'Joves patriotes', sèrie d'Oriol Segon sobre un campament militar d'estiu a Mogyoród, Hongria, que rep cada any centenars de nens i adolescents entre 10 i 15 anys. Alguns arriben atrets per la fascinació per l'estil de vida militar. D'altres hi són conduïts pels seus pares per introduir-los en l'implacable món dels adults, on les emocions són rarament permeses i cal afrontar la vida amb rectitud i disciplina.

En aquesta mateixa frontera, l'entrada al món adult, se situen també les protagonistes, en aquest cas noies d'entre 18 i 21 anys, d'una altra sèrie fotogràfica que es pot visitar en aquest mateix espai. El treball, 'Barely legal', el signa Paola de Grenet i és un retrat coral sobre l'ambivalència d'una edat en què legalment s'és adult però que està plena de pors i inseguretats.

JOVES PATRIOTES / BARELY LEGAL

CENTRE CÍVIC GOLFERICHS. GRAN VIA DE LES CORTS CATALANES, 491.

En Jason, la seva última parella, amb la petita Elyssa.

La vida militar inspira aquesta mostra

INFORME D'UN FRACÀS

La debacle de 'la Roja' al Brasil arrossega Tele 5

► **Mediaset podria perdre 20 milions d'euros per la ràpida eliminació**

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

L'esport d'alta competició és una inversió televisiva molt llaminera, però també d'altíssim risc. I bona prova d'això és el Mundial del Brasil, competició en què *la Roja* partia de favorita com a actual campiona del món i que, tot just començar, ha quedat eliminada. I aquesta debacle esportiva va acompanyada de l'empresarial: només en el camp audiovisual, la ràpida eliminació podria provocar pèrdues de fins a 20 milions d'euros a Tele 5 i Cuatro, encara que des de Mediaset asseguruen que, ja abans de començar el torneig, «la inversió ja estava amortitzada, perquè la publicitat es ven per endavant».

El grup Mediaset havia invertit en drets d'imatge i producció del que, en principi, s'augurava com un llarg i profitós espectacle televisiu, uns 35 milions d'euros. Fonts del sector publicitari i de centrals de mitjans assenyalen que, amb la selecció espanyola eliminada, les perspectives d'audiència –i, per tant, d'ingressos publicitaris– cauran en picat. El càlcul és que, com a màxim, el Mundial podrà revertir en publicitat uns 15 milions d'euros. És a dir, Mediaset tindria un saldo negatiu de 20 milions d'euros.

CONFIDENCIALITAT // Els comptes que es fan en el sector, sempre una estimació aproximada, ja que Mediaset no els fa públics –«Hi ha clàusules de confidencialitat», justifica un portaveu d'aquest grup–, apunten que, per un partit de *la Roja* al Mundial, es poden facturar entre un i dos milions d'euros, xifra que podria arribar als cinc milions d'euros en el cas –ja impossible– de jugar la final. A aquests se'ls han de sumar els ingressos dels partits en què no juga Espanya, que podrien oscil·lar entre els 400.000 i el mig milió d'euros. Ara, sense *la Roja*, tot queda com en el conte de la lletera: adéu als ingressos dels partits d'Espanya en vuitens, quarts, semifinals i final i, és clar, caiguda en picat de la resta dels ingressos comptabilitzats per als altres partits de seleccions, perquè ja no seran possibles rivals d'Espanya. «És indubtable que encara hi haurà bones audiències, però és clar que no s'arribarà als 13 milions d'espectadors de l'Espanya-Xile, i per això sens dubte l'interès de les marques ara caurà», assenyalava una font del sector publicitari.

Efectivament, moltes marques ara estan replantejant-se –i canviant sobre la marxa– les seves cam-

► Fernando Torres, Andrés Iniesta i Iker Casillas, després de la clara derrota amb Xile, que suposa l'adéu al Mundial.

panyes relacionades amb la imatge victoriosa que es dona de *la Roja*.

RESPOSTA DE MEDIASET // Però des de Mediaset neguen la major, i asseguruen que el Mundial és un èxit en tots els aspectes. Segons assenyalen a EL PERIÒDICO, «el compromís amb els nostres clients és pel Mundial en el seu conjunt», i per això consideren que «l'impacte de la sortida d'Espanya afectarà l'audiència en només unes dècimes mensuals». Per això, confien a «poder reubicar gairebé al complet la inversió compromesa específicament amb la selecció espanyola».

Per un altre costat, a Mediaset també consideren que «l'afecte que els espectadors professen a jugadors estrangers que militen en equips nacionals, i l'interès per les millors seleccions del món, donarà un calorós seguiment als partits que encara falten per disputar». Finalment, des de Mediaset donen «ànims a *la Roja*, que tantes alegries ha donat als espanyols en els últims anys». S'ha de recordar que el gloriós Mundial de Sud-àfrica de l'any 2010 el van emetre T-5 i C+ (en codificat).

Mediaset s'ha emportat la pitjor part d'aquesta patacada, però també s'ha de tenir en compte (i només en mitjans de comunicació) les pèrdues que hi haurà de falques radiofòniques i de planxes en diaris provocades per l'eliminació de *la Roja* en el seu Mundial més negre. ■

Els digitals destaquen l'òptica catalana del discurs de Felip

Anàlisi

ÀLEX GUTIÉRREZ
CAP DE MÈDIA

El discurs de Felip VI, tot i ser oficialista i clàssic, incloïa un clar titular que la majoria de diaris digitals van destacar: "A l'Espanya unida i diversa hi cabem tots", destacaven *La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Punt Avui*, *El Mundo*, *La Razón*, *El País* i l'ARA. Només l'*Abc*, dels generalistes, se'n desmarcava i optava per una obertura en clau de relleu generacional: "Felip VI, el rei d'una monarquia renovada per a un temps nou". A *Libertad Digital*, habitualment crític amb la casa reial, també escollien un titular aliè a la qüestió catalana i més relacionat amb els problemes legals de la família reial. En concret "Respectaré en tot moment la independència del poder judicial" era la cita triada. I *El Mundo* canviava també i, a partir de la una, titulava per l'autocrítica implícita de Felip VI, i obria amb la cita "Una Corona íntegra, honesta i transparent".

Sobre la qüestió catalana, un altre element destacat per la majoria de la premsa digital va ser el no-aplaudiment dels presidents Artur Mas i Iñigo Urkullu.

La televisió oferia un tractament majoritàriament oficialista. Només a *La Sexta* s'observava una representació de perfils crítics amb la monarquia, en l'especial d'*Al rojo vivo* que presentava Antonio García Ferreras. La transmissió de les grans cadenes generalistes, Antena 3 i Telecinco, va ser més social que política. De fet, no es van fer uns programes especials, sinó que van adaptar els magazins habituals. I, per tant, Ana Rosa Quintana va ser-ne la conductora a Telecinco, amb Pedro Piqueras com a convidat. I, a Antena 3, Susanna Griso feia el mateix amb Matías Prats. Al costat de la lectura política, molta digestió dels gestos. La carícia, per exemple, que Letícia li va dispensar a Felip dins del Rolls-Royce va ser repetida a càmera lenta –i comentada– una vegada i una altra en diversos canals. ■

86 milions s'han destinat a pagar indemnitzacions. DANIEL GARCIA-SALA

La factura de tancar Canal 9 ja supera els 144 milions d'euros

SALVA ALMENAR
VALÈNCIA

La factura que ha generat el tancament de Radiotelevisió Valenciana (RTVV) ascendeix, de moment, a 144,1 milions d'euros. Un import al qual ha fet front el govern valencià, si bé aquesta despesa podria ascendir durant el període que durí la liquidació de l'ens.

Segons va reconèixer ahir el vicepresident de la Generalitat Valenciana, José Ciscar, durant la seva compareixença en la comissió de control de RTVV, en els 144 milions que ha costat fins ara el tancament de la radiotelevisió pública s'hi inclouen els costos laborals i d'assessoria jurídica. Del total, 86,1 milions s'han destinat a pagar les indemnitzacions per acomiadament dels 1.600 treballadors -encara queda pendent un pagament que es farà efectiu el primer trimestre del 2015-; 56,4 milions són els salaris de la plantilla des del moment del cessament de l'emissió (el 29 de novembre) fins al maig, i 1,5 milions s'han pagat per l'assessoria jurídica.

Mola TV amplia cobertura al Garraf i Tarragona

À. GUTIÉRREZ
BARCELONA

Mola TV ha ampliat la seva cobertura i emet ja des d'aquesta setmana fora del seu àmbit habitual. Ho fa en virtut d'un acord d'arrendament amb dues freqüències que fins ara operava el canal CAT4 TV Mediterrani (amb unes llicències en poder de l'empresari audiovisual Antoni Llorens). Així, la cadena, que es podia veure fins ara al Vallès i part de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, suma les comarques del Garraf, l'Alt i el Baix Penedès, el Tarragonès, l'Alt Camp i la Conca de Barberà. Segons una estimació de la cadena, l'audiència potencial arriba així als 3 milions de persones. Mola TV vol reforçar la graella, amb nous programes, que té previst estrenar al setembre. Actualment està especialitzada en música.

L'acord d'arrendament necessita el vistiplau del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC). Fonts de la cadena asseguren a l'ARA que ja han enviat la sol·licitud. Des del CAC, però, s'afirma que a dia d'ahir no havien rebut cap documentació relativa a aquest acord i es recorda que l'inici de les emissions no es pot fer sense el permís de l'organisme.

Lorena Molina, una de les presentadores de MolaTV.

La selección hunde a Mediaset

Cae más de un 3% tras la eliminación de España en el Mundial

D. V. / Madrid

Después de encadenar dos Eurocopas y un Mundial, muchos pensaron que la selección española de fútbol era una apuesta segura en el campeonato que se está celebrando en Brasil. Y entre ellos, posiblemente se encontraba Paolo

Vasile, consejero delegado de Mediaset España, la compañía que tiene, entre otros, los derechos de los partidos de la todavía campeona del mundo.

Por ello, la eliminación de España del Mundial tras caer derrotado contra Holanda y Chile supondrá

un duro golpe para los datos de audiencia y, por lo tanto, para los ingresos publicitarios de Mediaset.

Ante esta situación, la reacción de los inversores no se ha hecho esperar y las acciones de la compañía fueron ayer las que por comportamiento mostraron en el Ibex. Los tí-

tulos de Mediaset se dejaron un 3,1%, hasta los 8,49 euros, después de subir más de un 1,5% en la sesión precedente al calor de la oferta de Telefónica por el 22% de Canal +.

La fuerte caída, además, se produjo en un día de ganancias para la mayor parte de valores que forman parte del selectivo español, lo que posibilitó que el Ibex rebotara un 0,68% en la jornada. Con esta subida, el índice llega a los 11.187 puntos y marca máximos de abril de 2010.

OPINIÓN

Enrique
Dans

Un canal más

Lo que verdaderamente la diferencia del resto de medios, es la bidireccionalidad. En realidad algo que proviene de una evolución de la red que conocimos cuando comenzó su popularización: al principio, la red era un entorno en el que la mayoría de los usuarios heredaban la pauta de relación de la pantalla que mejor conocían: la televisión. Usábamos la red como quien veía la tele: consumíamos contenido en páginas web, y simplemente íbamos pasando de unas a otras.

Muy pocas personas creaban contenido en la red, porque hacerlo significaba superar barreras de entrada como programar o gestionar un servidor, algo que muy pocos sabían hacer.

A principios de este siglo, una serie de nuevas herramientas cambiaron la red, separando formato y contenido, y dando lugar a un entorno verdaderamente bidireccional. Blogs, redes sociales, YouTube, Flickr y otros servicios hicieron de la red un lugar en el que cualquiera podía crear contenido independientemente de sus conocimientos técnicos. Algo que ningún medio de comunicación social anterior había podido plantear.

Esa característica, la bidireccionalidad, debería condicionar cualquier uso que una empresa pretenda hacer de la red, porque la convierte en un canal radicalmente diferente. Entender la red como un medio con muchas menos limitaciones técnicas que otros. Y sin embargo, aún hay compañías que consideran la red "un medio más", que solo saben plantear estrategias similares a las que diseñan para otros medios.

Nada hay más absurdo y triste que utilizar un canal potente como parodia de sí mismo, con las limitaciones de los canales del pasado. Una abuelita conduciendo un deportivo. El problema de muchas empresas está en depender de directivos que pretenden gestionar la red como si fuese simplemente "un canal más".

Profesor de IE Business School

La fiscalía archiva la denuncia de Marruecos contra EL PAÍS

EL PAÍS, Madrid

La Fiscalía de la Audiencia Nacional ha archivado la denuncia por enaltecimiento del terrorismo presentada por el primer ministro de Marruecos, Abdelilá Benkirán, contra el anterior director de EL PAÍS, Javier Moreno, y el periodista Ignacio Cembrero, autor del blog *Orilla Sur* y excorresponsal de este diario en el Magreb. El motivo de la denuncia fue la inclusión en el blog, alojado en el sistema editorial del periódico, de un vídeo de Al Qaeda en el Magreb Islámico (AQMI) en septiembre del año pasado.

Fuentes de la Fiscalía de la Audiencia Nacional señalaron ayer que el archivo obedece a que “no existen hechos de relevancia penal que se puedan imputar ni al periodista ni al periódico”. “El vídeo contenía consignas, pero no se colocó con el objetivo de difundir el yihadismo, sino con fines informativos”, detallaron. “Para que haya terrorismo deberían coincidir los fines. En este caso, el objetivo era informativo, no era hacer proselitismo del terrorismo. No se puede llevar a alguien al banquillo por un hecho así”, añadieron. De hecho, la fiscalía ni siquiera ha tomado declaración a Cembrero ni a Moreno. Antes de decidir el archivo, el fiscal pidió el vídeo original al periódico, que ya lo había retirado.

La Fiscalía de la Audiencia Nacional comunicará en los próximos días la decisión al Gobierno de Marruecos, donde otro periodista, Ali Anouzla, llegó a ser encarcelado por difundir el mismo vídeo. La organización Amnistía Internacional ha pedido que se retiren los cargos por terrorismo contra este informador.

El consell audiovisual català premia alumnes d'Olot, Girona i Lloret

GIRONA | DdG

■ Un treball realitzat per alumnat de 3r, 4t, 5è i 6è de l'escola Josep Dalmau Carles de Girona ha guanyat el primer premi dels cicles mitjà i superior d'educació primària, en els premis del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) a l'escola i pel guió d'un projecte audiovisual. En la categoria d'ESO, un grup de 4t de l'institut La Garrotxa, d'Olot, també ha guanyat el primer premi per «Be brave». I ha fet el mateix, a postobligatòria, un alumne de 2n de batxillerat del Ramon Coll i Rodés, de Lloret de Mar, pel projecte «Bottomless. I de què serveix un llibre sense dibuixos ni diàlegs?».

Aquests premis es van entregar ahir al matí, quan el Departament d'Ensenyament i el CAC també van formalitzar un conveni per promoure la comunicació audiovisual als centres educatius, que consistirà en un premi complementari que permetrà fer pràctiques en mitjans audiovisuals.

Veto a un canal de televisió que va mostrar el president adormit

UGANDA ► Al canal de televisió NTV se li ha prohibit cobrir esdeveniments presidencials per haver mostrat el president Yoweri Museveni adormit al Parlament. Segons un portaveu governamental, Museveni estava "meditant" i NTV ha de demanar disculpes i prometre no tornar humiliar persones importants. L'any passat, el Govern va tancar per una setmana el diari *Daily Monitor* -el de més tiratge del país i propietat del mateix grup que la NTV- perquè va publicar que existia un pla per assassinar qui s'oposés al relleu de Museveni -de 69 anys i 28 en el poder- pel fill Muhoozi Kaneirugaba. / Bloomberg

VIOLÈNCIA

Un total de 17 periodistes agredits durant el Mundial

EFE | RIO DE JANEIRO

■ Es calcula que 17 professionals de la informació han estat víctimes d'algun tipus d'agressió, la majoria per part de la policia, durant les manifestacions que han tingut lloc des que va començar el Mundial de futbol, el 12 de juny passat. D'acord amb l'Associació Brasileira de Periodisme d'Investigació, el 88% de les agressions van ser comeses per la Policia Militar i el 46% de manera «intencionada».

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col.legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
20/06/14	Manel, el dibuixant que reclama la seva illa per a la llibertat / Regio7	26	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
20/06/14	El Colegio de Periodistas de Andalucía presenta en Huelva el libro "Competencias psicosociales para profesionales de los medios" / FAPE	28	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Manel, el dibuixant que reclama la seva illa per a la llibertat

Viernes, 20 de junio de 2014

Vestit de negre, però ple de color. Amb el dol encara d'haver deixat la històrica redacció d'El Jueves, però amb la il·lusió de tenir nous projectes i nous papers lliures per estampar-hi els seus personatges. El ninotaire rei (com a mínim aquest mes de juny), el manresà Manel Fontdevila, va ser dimecres a Manresa per explicar perquè. Per què va deixar El Jueves, la revista en la qual havia col·laborat durant els darrers 20 anys i que va dirigir en un quadrienni?; per què ha topat dues vegades amb la casa reial?; per què un editor posa límits a l'humor?; per què es va decidir a fer una aventura, de moment puntual, i va treure al carrer (per Internet i de pagament) la publicació *Orgullo y satisfacción*? Manel va passar dimecres per la nova seu de la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Manresa amb un verb ple de colors, amb arguments a favor de la llibertat d'expressió sense massa límits, ni que siguin monàrquics. Manel havia entès El Jueves com una revista que era "una illa de llibertat", però va tenir una primera topada amb la Corona el 2007, quan un dibuix seu amb l'aleshores príncep i la seva esposa fent l'amor va despertar les ires de la Corona. La definitiva va ser fa tres setmanes, quan l'editor de la revista va decidir suprimir la portada, també de Manel. Les mosques que envoltaven una corona empudegada en va ser la causa.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

El Colegio de Periodistas de Andalucía presenta en Huelva el libro "Competencias psicosociales para profesionales de los medios"

Viernes, 20 de junio de 2014

El libro " Competencias psicosociales para profesionales de los medios ", ha sido presentado en Huelva por el decano del Colegio Profesional de Periodistas de Andalucía (CPPA), Antonio Manfredi , y las profesoras Teresa Vera, vicedecana de Innovación e Investigación de la Facultad de Ciencias de la Comunicación de la Universidad de Málaga, y Trinidad Núñez , coordinadora de la obra y profesora titular de la Universidad de Sevilla, también en su Facultad de Comunicación. En sus diez apartados, distribuidos en cuatro capítulos, la obra pretende responder, de manera conceptual y práctica, a diversas cuestiones relacionadas con la responsabilidad y función social de los periodistas y los efectos que los medios de comunicación tienen sobre la ciudadanía, manteniendo una perspectiva psicosocial e interdisciplinar. Es decir, un manual de acompañamiento para los periodistas que contribuya a la formación competente de los futuros profesionales de los medios. Con un prólogo de Antonio Manfredi, y textos de otros trece investigadores universitarios y profesionales del periodismo, la obra Competencias psicosociales para profesionales de los medios analiza, entre otras cuestiones, la comunicación como hecho social; los comportamientos verbales y no verbales; la eliminación de prejuicios y la forma de evitar rumores en los medios; cómo usar la asertividad, o las claves de preguntar y escuchar como forma de obtener buenas respuestas haciendo buenas preguntas. En el acto de presentación en Huelva se ha puesto de manifiesto la utilidad práctica del libro, que, de forma amena y accesible, estudia los niveles psicosociales en el análisis de la comunicación, incluidas las funciones y efectos de los medios sobre la ciudadanía. Sus autores han cedido los derechos de edición al CPPA, con el fin de que los fondos obtenidos vayan destinados a formación de sus colegiados. Después de haber sido presentado ya en Sevilla y Huelva, será dado a conocer en otras provincias andaluzas.